

MAYBE

now

t a l á n m o s t

COLLEEN HOOVER

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERÍRÓ

COLLEEN HOOVER

MAYBE NOW

t a l á n m o s t

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Előszó

Maggie

LETESZEM A TOLLAT A PAPÍRRRA. A kezem túlságosan remeg, hogy befejezzem az űrlap kitöltését, ezért néhány mély lélegzetvétellel próbálom megnyugtatni az idegeimet.

Képes vagy rá, Maggie!

Újra felveszem a tollat, de mivel a remegés csak rosszabbodik, inkább feladom.

– Hadd segítsek!

Ahogy felnézek, a tandemoktató mosolyával találom szemben magam. Felveszi a tollat a kapcsos táblával együtt, és leül a jobbamra.

– Sokan izgulnak az első alkalommal. Egyszerűbb, ha átengeded nekem az adminisztrációt, úgysem tudnál most olvashatóan írni. Úgy reszketsz, mintha egy repülőből készülnél kiugrani.

Laza mosolya rögtön megnyugtat, de nem sokáig. Hamar belém hasít a felismerés, hogy rémesen hazudok. Az egészségi állapotomra vonatkozó kérdéseknél sokkal könnyebb kamuzni, ha magam töltöm ki a papírt. Kétlem, hogy hangosan kimondva ugyanolyan meggyőző lennék.

– Kösz, de megoldom.

Próbálom visszavenni tőle a táblát, de elhúzza előlem.

– Hátrább az agarakkal... – pillant le a lapomra –, Maggie Carson!

Felém nyújtja a jobb kezét, miközben a ballal továbbra is elérhetetlen távolságban tartja az úrlapomat.

– Én Jake vagyok, és ha azt tervezed, hogy kiugrasz velem egy repülőből háromezer méter magasból, akkor az a minimum, hogy elvégzem helyetted a papírmunkát.

Kezet rázok vele. Tetszik az erős szorítása. Valamelyest megnyugtat a tudat, hogy az életem ilyen masszív kezekben lesz.

– Hány tandemugrásod volt már? – kérdezem.

Vigyorogva visszafordítja a tekintetét az úrlapra, és lapozgatni kezdi a paksamétát.

– Te leszel az ötszázadik.

– Tényleg? Az nem semmi. Nem kéne megünnepelni?

Ahogy komoly tekintettel a szemembe néz, már nyoma sincs az arcán mosolynak.

– Azt kérdezted, hány ugrásom volt eddig. Nem akarok előre inni a medve bőrére.

Nagyot nyelek.

Jake elneveti magát, és megböki a vállam.

– Csak hülyülök, Maggie. Nyugi! Nem lesz semmi baj.

Mosolygok, de közben azért újabb mély levegőt veszek. Jake tovább böngészi a rubrikákat.

– Van bármi egészségügyi problémád? – kérdezi, és már rá is nyomja a toll hegyét a „nem”-re. Amikor nem felelek, felemeli a fejét, és megismétli. – Bármilyen egészségügyi probléma? Betegség? Őrült expasi, akiről tudnom kéne?

Az utóbbi beszélésre mosolyogva megrázom a fejem.

– Nincs őrült ex. Csak egy nagyon klassz.

Jake lassan bólint.

– És a kérdés másik fele? Egészségügyi probléma?

Várja a választ, de csak újabb zavart hallgatás telik tőlem. Közelebb hajol, és összehúzott szemmel méreget, mint aki többre kíváncsi annál, amit a papír lefed.

– Végstádium?

Próbálom leplezni a megkönnyebbülésem.

– Nem igazán. Még nem.

Még közelebb hajol, és a legnagyobb jóindulattal néz rám.

– Akkor mi a helyzet, Maggie Carson?

Nem ismerem a srácot, de van benne valami bizalomkeltő, amittől el akarom mondani neki az igazat. De nem teszem. Lenézek az ölemben összefont kezemre.

– Ha elárulom, talán nem engedsz ugrani.

Most már olyan közel van hozzám, hogy a füle szinte a számhoz ér.

– Ha elég halkán mondod, talán meg sem hallok – suttogja.

Ahogy a lehelete megcsiklandozza a kulcscsontomat, libabőr fut végig rajtam. Kicsit hátrébb húzódik, és a szemembe nézve várja a választ.

– CF – felelem.

Nem vagyok biztos benne, hogy tudja, mi az, de ha nem ragozom túl, talán ő sem feszegeti tovább a témát.

– Milyen az O₂-szinted?

Ezek szerint tudja, miről van szó.

– Eddig jó.

– Hoztál orvosi beleegyezést?

Megrázom a fejem.

– Ez az ugrás spontán döntés volt. Néha elég impulzív vagyok.

Jake vigyorogva visszafordítja a tekintetét az úrlapra, kipipálja a „nem” rubrikát, majd újra felemeli a fejét.

– Mázlid van, mert történetesen orvos vagyok. De ha ma meghalsz, mindenkinek azt fogom mondani, hogy hazudtál a kérdőívben.

Nevetve bólintok. Hálás vagyok, amiért ilyen lazán kezeli a helyzetet. Tudom, hogy ez nem magától értetődő.

– Köszönöm.

A papírra néz.

– Mit köszönsz? Én nem csináltam semmit.

A tagadása megmosolyogtat. Tovább sorolja a kérdéseket, én pedig mindenre őszintén válaszolok, egészen az utolsó oldalig.

– Ez az utolsó – mondja Jake. – Miért akarsz ejtőernyőzni?

Előrehajolok, és belekukkantok a nyomtatványba.

– Tényleg van ilyen kérdés?

– Igen. Itt – mutat a papírra.

Elolvasom, majd meglehetősen nyers felelet bukik ki belőlem.

– Talán azért, mert haldoklom. Hosszú bakancslistám van azokról a dolgokról, amiket mindig is meg akartam csinálni.

Jake tekintete kissé megkeményedik, mintha felzaklatnák a hallottak. Körömlöni kezd, és ahogy oldalra döntött fejjel belenézek a papírba a válla fölött, látom, hogy egészen mást ír, mint amit mondtam: „Azért akarok ejtőernyőzni, mert szeretném minél teljesebbé tenni az életem.”

Felém nyújtja a kapcsos táblát és a tollat.

– Itt írd alá! – mutat a lap aljára.

Miután szignózom és visszaadom a nyomtatványt, Jake feláll, és felém nyújtja a kezét.

– Gyerünk az ejtőernyőkért, Ötszázas!

– Tényleg orvos vagy? – kiabálom túl a repülő zúgását.

Egymással szemben ülünk a kis gép belsejében. Jake mosolygás közben olyan fehér, szabályos fogakat villant, hogy az első tippem a fogorvos lenne.

– Kardiológus – feleli hangosan. – Ez csak a hobbim – mutat körbe.

A kardiológusok ejtőernyőznek szabadidejükben? Nem semmi!

– A feleséged nem haragszik, amiért ilyen sokat vagy távol otthonról? – harsogom. *Jesszusom! Milyen cikis, átlátszó kérdés.* Már bánom, hogy hangosan kimondtam. A flörtölés sosem volt az erősségem.

– Tessék? – hajol előre Jake.

Most tényleg megismételteti velem ezt a baromságot?

– Azt kérdeztem, nem zavarja-e a feleségedet, hogy ilyen sokat vagy távol.

Megrázza a fejét, kikapcsolja a biztonsági övét, és átül mellém.

– Egy szót sem hallok ebben a zajban – mutat körbe a repülőben.

– Mit mondtál?

Csak forгатom a szemem, de belevágok harmadszor is.

– Nem... zavarja... a... feleségedet...

Jake nevetve a számra nyomja az ujját, aztán leereszti a kezét, és közelebb húzódik hozzám. Ettől a mozdulattól a szívem hevesebben ver, mint a tudattól, hogy hamarosan ki kell ugranom innen.

– Csak hülyülök – mondja. – Láttam, mennyire égtél, amikor először kimondtad. Muszáj volt visszatapsolnom ezt a produkciót.

– Seggfej! – csapok a karjára.

Nevet. Feláll, kicsatolja a biztonsági övem, és felsegít.

– Felkészültél?

Bólintok, de nem őszintén. Halálra vagyok rémülve, és ha nem egy dokival lennék itt, aki hobbiból ugrál ki gépekből – és mellel piszkosul vonzó –, mostanra valószínűleg kihátráltam volna az egészről.

Úgy fordít, hogy a hátam a mellkasa felé legyen, és addig igazgatja a hevedereket, amíg teljesen magához nem csatol. Behunyam a szemem, de érzem, ahogy felerősíti rám a védőszemüveget. A jó pár perces előkészület után a gép ajtajához lépked velem, és két kézzel a keretbe kapaszkodik. Konkrétan felhőket látok magam alatt.

Szorosan behunyam a szemem. Jake a fülemhez teszi a száját.

– Nincs feleségem, Maggie. Egyedül az életemhez ragaszkodom.

Még egy ilyen félelmetes pillanatban is képes megmosolyogtatni. A válasza megérte a kínos kérdés háromszori elismétlését.

Szorosan markolom a hevederem. Jake előrenyúl, és lehúzza a kezemet a törzsem mellé.

– Még hatvan másodperc – jelenti be. – Megtennél nekem valamit?

Bólintok. Jelen pillanatban nem merek ellentmondani neki, tekintve, hogy a kezébe helyeztem az életem.

– Ha épségben lejutunk a földre, elvihetlek vacsorázni? Megünnepelehetnénk az ötszázadikat.

A kétértelmű mondat hallatán elnevetem magam.

– A tandemoktatók randizhatnak a tanulókkal? – nézek hátra a vállam fölé.

– Nem tudom – nevet. – Eddig a legtöbb kliensem férfi volt, és egyikkel sem volt kedvem kikezdeni.

Visszafordítom a fejem.

– Majd akkor válaszolok, ha rendben földet értünk.

– Megértem.

Egy lépéssel előrébb taszít, az ujjait az enyémekebe fonja, és szélesre tárja a karunkat.

– Itt az idő, Ötszáz. Készen állsz?

Bólintok. A pulzusom az eddiginél is hevesebb, a torkom összeszorul a félelemtől. Nem hiszem el, hogy önként vállalkoztam erre. A nyakamon érzem a szelet és Jake leheletét, ahogy milliméterről milliméterre araszolunk előre a gép pereméhez.

– Tudom, hogy azért akarsz ejtőernyőzni, mert haldokolsz – szorítja meg a kezem –, de ez nem haldoklás, Maggie. Ez az élet!

Azzal előrelendülünk... és leugrunk.

1.

Sydney

AMINT KINYITOM A SZEMEM, AZONNAL az oldalamra fordulok. Az ágyam másik fele üres.

Magamhoz húzom a párnát, amin Ridge aludt. Még érzem rajta az illatát.

Ezek szerint nem álmodtam. Hála istennek!

Még mindig nem merem elhinni a tegnapi estét. A Brennannel és Warrennel közös koncertjét. A dalokat, amiket nekem írt. Hogy végre büntudat nélkül bevallhattuk egymásnak az érzéseinket.

Talán ezért önt ma el ez a szokatlan béke – az állandó lelkiismeret-furdalás, amit a közelében éreztem, végre eltűnt. Kemény volt beleszeretni egy foglalt pasiba, de még ennél is nehezebb volt küzdeni ellene.

Kiszállok az ágyból, és körülnézek a szobában. Ridge pólója az enyém mellett hever a földön, ami azt jelenti, hogy még itt van. Kicsit félek kimenni a szobámból, és találkozni vele, de nem tudom, miért. Talán mert most már együtt vagyunk, és alig tizenkét órá

volt hozzászokni a gondolathoz. Ez olyan... hivatalos. Fogalmam sincs, mi lesz mostantól, hogy milyen lesz a közös életünk... de izgatottan várom, hogy megtudjam.

Felemelem a pólóját a padlóról, és belebújok. Kifelé menet teszek egy kitérőt a fürdő irányába egy gyors arc- és fogmosás erejéig. Majdnem nekiállok a frizurámnak is, mielőtt bemennék a nappaliba, de végül elvetem az ötletet. Ridge látott már rosszabb állapotban is. Lakótársak voltunk. Sokkal, de *sokkal* rosszabb formában is látott már korábban.

Amikor kinyitom a nappali ajtaját, Ridge az asztalomnál ül egy jegyzetömbbel és a laptopommal. Az ajtókeretnek támaszkodva nézem egy darabig.

Nem tudom, ő hogy érez ezzel kapcsolatban, de én szeretem így csendben figyelni anélkül, hogy észrevenne.

Egy ponton feszülten beletúr a hajába, és a merev válla is elárulja, hogy stresszel valamin. Gondolom, munkaügy.

Egy idő után hátrapillant. Ahogy meglát, az idegessége azonnal elillan, és ettől én is megnyugszom. Pár másodpercig szótlánul néz rám, majd a jegyzetömbre dobja a tollát, mosolyogva hátratulja a széket, és hozzám sétál. Magához húz, és pusztat nyom a fejemre.

– Jó reggelt! – lép hátra.

Sosem unom meg hallgatni, ahogy beszél. Rámosolygok, és jelelve válaszolok.

– Jó reggelt!

A kezemre néz, aztán vissza rám.

– Ez annyira szexi!

– Az szexi, ahogy beszélsz – vigyorgok.

Megcsókol, és visszamegy az asztalhoz a mobiljáért. SMS-t ír.

Ridge: Egy csomó melóm van mára, és kell a saját laptopom.
Hazamegyek, hogy te is készülhess a munkába. Átjöjtek este?
Sydney: A lakásod útba esik hazafelé, majd beugrom.

Ridge bólint. Felveszi a jegyzetömbjét, lecsukja a laptopomat, és visszajön hozzám. A karját a derekamra fonva magához húz, és a száját az enyémre nyomja. Amikor visszacsókolom, nincs megállás. Hallom, ahogy a jegyzetfüzet csattan a pulton. Ridge két kézzel felemel, és a következő pillanatban már a nappali másik végében vagyunk. A kanapéra fektet, és rám nehezedik. Tuti, hogy a héten kirúgnak. Nem fogom bevallani neki, hogy már így is késésben vagyok, mert inkább leszek állástalan, mint hogy leállítsam a csókot.

Na jó, azért ez nem teljesen igaz. Nem szeretném, ha kirúgnának. De olyan régen várok erre, és nem akarom, hogy elmenjen. Lassan számolni kezdek tízig, és közben megígérem magamnak, hogy a végén erős leszek, és elindulok dolgozni. Végül huszonötnél Ridge mellkasára nyomom a kezem. Hátrahúzódik, és mosolyogva néz le rám.

– Tudom, menned kell.

Bólintok, és próbálom a legjobb képességem szerint eljelelni a mondandómat. Tudom, hogy még nem tökéletes, de az ismeretlen szavakat lebetűzőm valahogy.

– Jobb lett volna, ha a hétvégén csábítasz el, amikor nem kell másnap dolgoznom.

Ridge mosolyog.

– Nem tudtam addig várni.

Megpusztilja a nyakam, és lassan lemászik rólam, hogy felkelhesek, de menet közben megáll, és pár pillanatig elismerően méreget.

– Syd! – szólal meg. – Milyen... érzés...?

Elhallgat, és előveszi a mobilját. Még mindig hatalmas kommunikációs szakadék tátong köztünk, mivel ő nem képes teljes beszélgetéseket folytatni szóban, én pedig nem vagyok elég jó jelelő, hogy tartani tudjam a tempót. Attól tartok, amíg mindketten eljutunk a megfelelő szintre, az írásos üzengetés marad a társalgás fő csatornája.

Nézem, ahogy pötyög a telefonján, aztán megpittyen az enyém.

Ridge: Milyen érzés, hogy végre együtt vagyunk?

Sydney: Hihetetlen. És neked?

Ridge: Hihetetlen. Olyan... szabadnak érzem magam. Ez a jó szó?

Még mindig olvasom és újraolvasom az üzenetét, de már újabbat ír. Megrázza a fejét, mint aki nem akarja, hogy félreértsem az előző SMS-t.

Ridge: A szabadot nem úgy értem, hogy a tegnap este előtt ne lettünk volna szabadok, vagy Maggie-vel börtönben éreztem volna magam. Csak...

Egy pillanatra megáll. Gyorsan válaszolok, mert sejtem, mit akar mondani.

Sydney: Gyerekkorod óta mindig másokért éltél. Az, hogy velem vagy, az első önző döntésed. Sosem csinálsz semmit csak magadért. Néha felszabadító érzés saját magunkat előtérbe helyezni.

Elolvassa az üzenetem, és ahogy a tekintetünk összeakad, tudom, hogy ugyanarra gondolunk.

Ridge: Pontosan. Veled lenni az első olyan döntés, amit csak azért hoztam, mert erre vágytam. Nem is tudom, talán nem kéne így örülnöm ennek, de akkor is jó érzés.

Bár úgy adja elő, mintha megkönnyebbült volna ettől a kis önzéstől, az összevont szemöldöke között húzódó mély barázda büntudatról tanúskodik. Az ujjammal kisimítom a ráncot, és a két kezembe fogom az arcát.

– Ne legyen lelkiismeret-furdalásod! Mindenki azt akarja, hogy boldog légy, Ridge. Főleg Maggie.

Bizonytalanul bólint, és puszit nyom a tenyerembe.

– Szeretlek.

Az éjjel többször is kimondta ezt a szót, de ma reggel megismételve olyan, mintha most hallanám először. Mosolyogva elhúzom tőle a kezem, hogy jelezni tudjak.

– Én is téged.

Olyan hihetetlen ez az egész – miután hónapokon át sóvárogtam utána, végre itt van velem. És igaza van: a fojtogató várakozás után tényleg felszabadító érzés összetartozni. És tudom, hogy amit mondtott, azt nem azért mondta, mert Maggie-vel csak kötelességtudatból volt együtt. Szerette őt. Még *most is* szereti. A megkönnyebbülése mindössze annak köszönhető, hogy miután egész életében mások érdekét tartotta szem előtt, most végre magára is mer gondolni. Nem hiszem, hogy bármit is bán a korábbi döntései közül, mivel az önfeláldozás a vérében van. És a tény, hogy önző módon engem választott, cseppet sem változtat az alaptermészetén, ezért a büntudat

sosem hagyja majd teljesen nyugodni. Csakhogy néha muszáj a saját érdekünket néznünk. Aki boldogtalan, az a környezetét sem tudja boldoggá tenni.

– Mire gondolsz? – simítja hátra a hajam.

Megrázom a fejem.

– Semmire. Csak...

Nem tudom, hogy kell eljelelni a mondandómat, ezért újra a telefonra hívom segítségül.

Sydney: Olyan hihetetlen, ami történt. Még mindig próbálom feldolgozni. A tegnap éjjel teljesen váratlanul ért. Már épp kezdtem meggyőzni magam, hogy végleg lemondta rólunk.

Ridge rám néz és felnevet, mintha valami hatalmas butaságot írtam volna, aztán a világ leglágyabb, legfinomabb csókjával ajándékoz meg.

Ridge: Három hónapig nem aludtam. Warren erőszakkal etetett, mert az idegességtől egy falat sem ment le a torkomon. Minden nap minden percében rád gondoltam, de nem jelentkeztem, mert időt kértél tőlem. És bármennyire fájt is, tudtam, hogy igazad van. Mivel nem lehettem veled, rákényszerültem, hogy dalban írjam ki magamból az érzéseimet irántad.

Sydney: Van olyan dalod, amit még nem hallottam?

Ridge: Tegnap este mindet megmutattam. Van egy, amin még dolgozom, de megakadtam, mert a szöveg valahogy nem működött. Viszont tegnap éjjel, miután elaludtál, egyszer csak

áradni kezdtek felém a szavak. Gyorsan leírtam őket, és elküldtem Brennannek.

Megírt egy teljes dalt, amíg én aludtam? Összehúzott szemmel nézek rá.

Sydney: Nem is aludtál?

– Majd később pihenek – von vállat, és a hüvelykujjával végigsimít az alsó ajkamon. – Figyeld ma az e-mailjeidet! – mondja, és hozzám hajol egy újabb csókra.

Szeretem, ahogy Brennan életre hívja Ridge dalait. Nincs izgalmasabb, mint egy zenésszel járni.

Ridge feláll a kanapéról, és engem is felhúz.

– Hagyom, hogy készülődj a munkába.

Bólintok. Búcsúcsókot nyomok a szájára, de amikor elindulok a hálósobám felé, nem engedi el a kezem. Ahogy kérdőn visszafordulok, várakozó tekintettel néz rám.

– Mi az?

A pólóra mutat, amit viselek. Az ő pólójára.

– Erre szükségem lenne.

Nevetve kibújok a felsőből – szép lassan –, és átnyújtom neki. Miközben elveszi és magára húzza, végig fel-alá járhatja a testemen a szemét.

– Mit mondtál, hánykor jössz ma át? – kérdezi a mellemről, mint aki teljesen megfélelkezett róla, hogy arcom is van.

Nevetve az ajtó felé tolom. Mielőtt kimegy, még lop egy gyors csókot. Ahogy becsukom mögötte az ajtót, rádöbbenek, hogy amióta kiköltöztem a régi lakásomból, most először nem bánt Tori és

Hunter árulása. Sőt, kimondottan hálás vagyok nekik. Sokkal nagyobb fájdalmat is vállaltam volna, ha tudom, hogy a végén Ridge lesz a jutalmam.

* * *

Néhány órával később e-mail érkezik Brennától. Elbújok a munkahelyi vécében a fülhallgatómmal, megnyitom a „Kiszabadítottál” című üzenetet, és a falnak dőlve, behunyt szemmel megnyomom a lejátszás gombot.

Kiszabadítottál

*Eddig csak kóboroltam,
fetrengtem a földön,
megjártam a poklok poklát.
Te felvettél, mint egy mentőhajó,
s én követtelek a fény felé.*

*Hát induljunk!
Csak így tovább!
Régóta várok erre.
Hát induljunk!
Csak így tovább!*

*Kiszabadítottál,
leporoltál,
megtaláltad a bilincsem kulcsát.
Most már tisztán látom,
nem is lennék máshol.*

*Az enyém lettél, és én a tiéd.
Kiszabadítottál.*

*Nem tudni, minek mi az ára,
de amint elvesztjük,
már jön is a számla.
Mintha arra születél volna,
hogy helyreránts, amikor
teljesen szétesek.*

*Hát induljunk!
Csak így tovább!
Régóta várok erre.
Hát induljunk!
Csak így tovább!*

*Kiszabadítottál,
leporoltál,
megtaláltad a bilincsem kulcsát.
Most már tisztán látom,
nem is lennék máshol.
Az enyém lettél, és én a tiéd.
Kiszabadítottál.*

*Mélyre csúsztam,
nem tudtam, hogyan tovább.
A világ a fejére állt.
Nincs orvosság a bajra,*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

*nincs imádság a bűnre.
Nincs újrakezdés a vég után.*

*Kiszabadítottál,
leporoltál,
megtaláltad a bilincsem kulcsát.
Most már tisztán látom,
nem is lennék máshol.
Az enyém lettél, és én a tiéd.
Kiszabadítottál.*

A dal végén csendben állok, és könnyecseppek csorognak le az arcomon. Nem egy szomorú dal, de a szöveg, amit Ridge tegnap este írt azután, hogy együtt aludtunk, többet jelent nekem, mint bármelyik korábbi. És bár értettem, mire utalt ma reggel azzal, hogy most először érzi szabadnak magát, eddig észre sem vettem, mennyire igaz ez rám is.

Té is kiszabadítottál engem, Ridge.

Kiveszem a fülhallgatót, bár legszívesebben egész nap ezt hallgatnám. A mosdóból kifelé menet azon kapom magam, hogy bárgyú mosollyal a képemen hangosan énekelek az üres folyosón.

„Nem is lennék máshol. Az enyém lettél, és én a tiéd...”